

Ήταν Μάιος του 2009. Η αντι-εξέγερση βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη και στον Άγιο Παντελεήμονα η συμμορία χ.α. είχε γίνει παράρτημα του τοπικού α.τ. -και το ανάποδο. Εκείνη την εποχή κυκλοφορούσε το φασιστικό περιοδικό Ρατρία, με πιο γνωστούς συντελεστές τον Ζαφειρόπουλο (κάποτε νο2 της συμμορίας) και τον Παπαγεωργίου, μετέπειτα διάσημου λόγω της προφυλάκισής του για την υπόθεση των "αυτόνομων εθνικιστών" της οδού Πανόρμου. Αυτοί οι τύποι λοιπόν κάπως το είδαν ότι ήταν η κατάλληλη συγκυρία για "άνοιγμα" στα δυτικά. Για να ξεκαρφωθούν, διάλεξαν να καλέσουν, μέσω του περιοδικού τους, μια εκδήλωση για τα ναρκωτικά σε δημοτικό χώρο στο Περιστερί. Αμ, δε! Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι του anti-fascist ασίση πρόλαβαν να καλέσουν, μέσα σε τρεις μέρες, διαδήλωση «υποδοχής» τους κι αυτή η εκδήλωση δεν έγινε ποτέ: Ούτε πρέζα ούτε εθνοπρέζα, στο Περιστερί και πουθενά.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ ΝΙΚΟ Α.

Μικτό Ορκωτό λένε εκείνο το δικαστήριο που απαρτίζεται από τρεις επαγγελματίες δικαστές και τέσσερις πολίτες. Αυτοί οι τελευταίοι πρέπει να έχουν ελληνική ιθαγένεια και συνθέστερα πρόκειται για άτομα που είτε είναι δημόσιοι ή δημοτικοί υπάλληλοι, είτε έμποροι ή ελεύθεροι επαγγελματίες. Ένα τέτοιο δικαστήριο, λοιπόν, ήταν αυτό που αθώωσε τον σύντροφό μας στις 21 Σεπτεμβρίου 2022 στον Πειραιά. Τον αθώωσε από κάτι κατασκευασμένες κατηγορίες που είχαν σκαρφιστεί και του είχαν φορτώσει τα καλά παιδιά της ΓΑΔΑ και για να τις στηρίξουν, διορίσανε κάτι βλάκες δελτάδες και μια ρουφιάνια εισαγγελέα να τις υποστηρίξει.

Όταν έγινε αυτό πρώτη φορά, τον Μάρτη του 2018, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο καταδίκασε τον σύντροφό μας σε 6 χρόνια κάθειρξη με ανασταλτικό χαρακτήρα! Παρότι τρεις από τους ενόρκους τότε είχαν την άποψη ότι ο Νίκος είναι αθώος, τελικά μειοψήφισαν γιατί η μία από αυτούς (δικηγόρος στο επάγγελμα) τακίμιασε με τους τακτικούς δικαστές και όλοι

μαζί ψήφισαν ότι ο σύντροφός μας πρέπει να κριθεί ένοχος. Ένοχος ότι τον Σεπτέμβρη του 2014, κατά την διάρκεια διαδήλωσης στην πρώτη επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα στο Κερατσίνι, κρατούσε και εκτόξευσε μια μολότοφ που κανείς δεν είδε, κανείς δεν άκουσε, κανείς δεν βρήκε και κανείς δεν ανηλέφθηκε. Εκτός βέβαια από τους τρεις δελτάδες, που για 8 χρόνια τρέχανε πίσω από μας στα δικαστήρια για να λένε τα ίδια βλακώδη ψέμματα και να καταθέτουν τις ίδιες αντιφατικές μαρτυρίες.

Άλλη μια σκευωρία των μπάτσων λοιπόν; Όχι ακριβώς.

Τον Μάρτη του 2018 που λέτε, όταν ο σύντροφός μας καταδικάστηκε σε πρώτο βαθμό, βρισκόμασταν ως anti-fa community μέσα κι έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου και μοιράζαμε ένα κείμενο που έλεγε:

Αυτή είναι η κυνική λογιστική των μηχανισμών της δημόσιας τάξης. Αυτό είναι για τις αρχές το πραγματικό πρόβλημα. Οι αντιφασίστες και οι αντιφασίστριες που πάλεψαν και συνεχίζουν να παλεύουν ενάντια στους μαχαιροβγάλτες της χ.α. Οι σύντροφοι/ισσες που συνεχίζουν να στέκονται στο πλευρό των μεταναστών. Αυτές είναι οι επιλογές που δικάζονται στο πρόσωπο του συντρόφου μας.

Τέσσερα χρόνια μετά από τότε, τον Σεπτέμβρη που μας πέρασε, βρεθήκαμε ξανά στο ίδιο σημείο, ξανά ως anti-fa community. Αυτή τη φορά ήμασταν περισσότεροι από το 2018. Ήρθαν σύντροφοι που αποκτίσαμε όλο αυτό το διάστημα, ήρθαν οι συντρόφισσες από το outsider που το παρακολουθούμε και μας παρακολουθεί, ήρθαν συνάδελφοι του Νίκου από την ΣΒΕΟΔ της οποίας είναι μέλος από την ίδρυσή της, ήρθαν επίσης φίλες και συντρόφισσες από το Περιστερί, την γειτονιά που ο Νίκος μεγάλωσε και ζει.

Εκτός από περισσότεροι, όμως, ήμασταν και σοφότεροι. Διαπιστώσαμε ότι αυτό που κατέστησε εφικτό να βρεθούμε στο ίδιο μέρος τόσα χρόνια μετά, λέγοντας τα ίδια πράγματα και υπερασπιζόμενοι τις ίδιες πολιτικές αρχές, δεν ήταν η καλή μας η καρδιά. Ήταν η δυνατότητα που δίνει η πολιτική οργάνωση όταν θέλει να στηρίζεται σε πολιτικές δεσμεύσεις και όχι απλά σε «καλές σχέσεις». Ήταν, λοιπόν, η κοινή πολιτική δέσμευση που είχαμε πάρει το 2014 όταν ασκήθηκε η ποινική δίωξη, ότι ο σύντροφός μας δεν θα μείνει μόνος απέναντι στα κρατικά εκδικητικά σχέδια. Αυτό ήταν που κατέστησε εφικτή την δυνατότητά μας να βρεθούμε ξανά στο ίδιο μέρος, υπερασπιζόμενοι τα ίδια πράγματα. Ποια ήταν τα πράγματα αυτά; Ας τα επαναλάβουμε:

Την Παρασκευή 26 Αυγούστου 2011 η συμμορία χ.α. επιχείρησε να εκμεταλλευθεί τις τελευταίες μέρες εκείνου του καλοκαιριού για να εμφανισθεί στο Περιστερί, σε πλήρη τραμπούκικη σύνθεση. Ήταν η εποχή που το ξέπλυμα της συμμορίας από media και μηχανισμούς του ελληνικού κράτους βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη και προαλειφόταν δημοσκοπικά για την Βουλή, λίγους μήνες μετά. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, τα αντιφασιστικά αντανάκλαστικά ήταν πλήρως οξυμένα και, παρά την περίοδο, στο δρόμο. Δυο δεκάδες αντιφασίστες χάλασαν αυτό το επιχειρούμενο ξέπλυμα. Κι οι φασίστες αναγκάστηκαν να παρατήσουν το προσώπειο του «κόμματος» και να ξαναφορέσουν εκείνο της συμμορίας μαχαιροβγάλτων, τραυματίζοντας σοβαρά ένα σύντροφό μας. Αυτή η διαδήλωση ήταν η πρώτη, αντανάκλαστική «απάντηση». Ακολούθησαν κι άλλες...

Τον Οκτώβριο του 2012 η συμμορία χ.α. ήταν πλέον κοινοβουλευτικό κόμμα. Μ' αυτόν τον αέρα, ο υπαρχηγός Χρ. Παππάς αποφάσισε να διοργανώσει ομιλία στις «Θερμοπύλες», ένα χώρο παρακρατικών, που μας έχει αφήσει χρόνους, 50 μέτρα από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστερίου. Αποδείχτηκε ότι ήταν άλλη μια κακή επιλογή των φασιστών. Η εκδήλωση δεν έγινε ποτέ και η συλλογική αυτοπεποίθηση των αντιφασιστ(ρι)ών στο δρόμο, στο Περιστερί αλλά και πολύ πέρα απ' αυτό, τονώθηκε αρκετά -μετά και το μούδιασμα που προκάλεσε το εκλογικό αποτέλεσμα. Το σχετικό βίντεο εκείνης της διαδήλωσης ήταν κι ένα από τα βασικά μαχητικά "soundtrack" της εποχής.

Η εμπλοκή του συντρόφου μας σε αυτή την δίκη οφείλεται εξ αρχής στην ενεργητική συμμετοχή του στην συλλογική μας δράση όλα αυτά τα χρόνια. Αυτό είναι το ασύρτα κατηγορητήριο απέναντι στον Νίκο. Ένα σύνολο ανθρώπων, σχέσεων και επιλογών μέσα στα χρόνια, το οποίο φυσικά δεν μπορεί ούτε να δικαστεί ούτε να καταδικαστεί. Γιατί το κουβαλάμε περήφανα μέσα μας και δεν το χαρίζουμε στην κρίση κανενός δικαστηρίου!

(περιοδικό Traverso, Ιούνης 2022)

Και όντως δεν το χαρίσαμε σε κανέναν. Τελικά, όπως είπαμε, οι τέσσερις ένορκοι από το Κερατσίνι, την Δραπετσώνα, το Πέραμα και τη Νίκαια πείστηκαν ότι ο κόπος που κάναμε για να αποδείξουμε, τεχνικά και πολιτικά, ότι οι μπάτσοι εκδικούνται στο πρόσωπο του Νίκου τον οργανωμένο αντιφασισμό, ήταν δίκαιος. Και ψήφισαν την αθωότητά του, βάζοντας ένα τέλος στο καθεστώς δικαστικής ομηρίας που βρισκόταν. Οι ρουφιάνοι δικαστές που στέκονταν δίπλα τους στην έδρα έκριναν με βάση το μισθό τους, τον ρόλο και την εξουσία τους, αλλά ευτυχώς μειοψήφισαν. Κι έτσι ο κόπος μας δεν πήγε χαμένος. Δεν κάναμε και λίγα εδώ που τα λέμε με τις μικρές δυνάμεις μας για το δικαστήριο αυτό. Μαζέψαμε γύρω στα 15.000 € για τα έξοδα της δίκης, φτιάξαμε μια διαρκή επιτροπή νομικοτεχνικής υποστήριξης

της υπεράσπισης, κολλήσαμε στην Αττική περίπου 5.000 αφίσες που έγραφαν «κάτω τα ξερά σας από τον Νίκο Α.», μοιράσαμε εκατοντάδες προκηρύξεις στις συναυλίες και τις μικροφωνικές που διοργανώσαμε, τα είπαμε κι από κοντά στις εκδηλώσεις και τις ενημερώσεις που κάναμε σε συντροφικές πολιτικές ομάδες και σωματεία.

Κι έτσι κάπως πέρασαν τα χρόνια στην μικρή μας πόλη. Όλα αυτά τα χρόνια το anti-fa community είναι η στέγη κάτω από την οποία οργανώνουμε τον αντιφασισμό μας. Θα μπορούσαμε να είχαμε επιλέξει άλλες πολιτικές μορφές από αυτές που ακολουθήσαμε για να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας. Και σε αυτή την περίπτωση μπορεί να μην ήταν λιγότερο επιτυχημένη η έκβαση της δίκης. Ο αναρχικός χώρος έχει τεράστια τεχνική και πολιτική γνώση και πείρα νομικής υπεράσπισης των διωκόμενων από το κράτος. Αλλά πιθανά σε αυτή την περίπτωση ο σύντροφός μας να χρειαζόταν να δώσει δελτία τύπου, ή να γράφανε γι' αυτόν στην Εφημερίδα των Συντακτών. Ή μπορεί και όχι. Ξαναλέμε ότι από στενά συμφεροντολογική άποψη, μπορεί το αποτέλεσμα της δίκης να ήταν εξίσου πετυχημένο.

Μόνο που δεν μας αφορά μοναχά το αποτέλεσμα. Η διαφορά είναι ότι ο αντιφασισμός μας δεν είναι μόνο πολιτικός, ούτε έχει βάλει στόχο να την βγάλει πάντα καθαρή. Είναι και αντιθεσμικός: βλέπει στο πρόσωπο των

θεσμών τον γενικό εκπρόσωπο των αφεντικών μας. Είναι και anti-media: τις εφημερίδες τις έχουμε για να οσμιζόμαστε τα σχέδια που κάνουν οι δεξιοί και αριστεροί μεσολαβητές της εξουσίας για την πάρτη μας. Είναι, τέλος, και κομμουνιστικός: βλέπει τις σύγχρονες πολιτικές δυνατότητες της εργατικής τάξης να φτιάξει την αυτονομία της από τα αφεντικά και τους αριστερούς καλοθελητές.

Γι' αυτό έχουμε ανάγκη το anti-fa community και κάθε αντιφασιστική οργάνωση. Γιατί είναι το μέσο μας, καταρχήν, για τη διάσωση της ταξικής μας μνήμης: τα αφεντικά και οι ρουφιάνοι τους στο κράτος δεν πρέπει ούτε στιγμή να ξεχνάνε ότι σ' αυτό το γήπεδο δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Ότι, όπως στο πρόσωπο του συντρόφου μας δεν δικάστηκαν απλά ένα κακούργημα κι ένα πλημμέλημα αλλά μια ολόκληρη πορεία οργανωμένης ζωής στον αντιφασισμό και την Αυτονομία, έτσι και για οχτώ χρόνια (και για όσα ακόμα χρειαστεί) κάποιες και κάποιιοι, βρέξει χιονίσει, θα βρίσκονται δίπλα του να ισχυρίζονται τα ίδια πράγματα, με την ίδια πολιτική δέσμευση και την ίδια ψυχική σιγουριά.

Γιατί, τελικά, τις anti-fa οργανώσεις τις έχουμε και μια επιπλέον ανάγκη: είναι ο τόπος που η συντροφικότητα, οι σχέσεις μας, η κοινότητά μας, ο πλούτος μας, το νοιάξιμο και η αλληλεγγύη μας μπορούν να αναπτυχθούν καλύτερα από οπουδήποτε αλλού.

Ένας νεαρός Περιστεριώτης, ο Θανάσης Καναούτης, στις **13 Αυγούστου 2013** επιχείρησε να αποφύγει τους ελεγκτές μέσα σ' ένα τρόλεϊ στο κέντρο του Περιστερίου. Μετά την σύντομη συμπλοκή που ακολούθησε, ο Θανάσης πετάχτηκε έξω από το τρόλεϊ, χτυπώντας άσχημα στο κράσπεδο του πεζοδρομίου. Ξεψύχησε λίγο μετά. Το γεγονός προκάλεσε μεγάλες συγκρούσεις με την αστυνομία στην τοπική κλίμακα του Περιστερίου και ήταν ο πυροκροτητής για την μεγαλύτερη, σε όγκο, διαδήλωση που έχει γίνει στην περιοχή εδώ και πολλές δεκαετίες. Πικρή υπενθύμιση: δυο βδομάδες μετά δολοφονήθηκε ο Παύλος Φύσσας/Killah P. στο Κερατσίνι από το τοπικό τάγμα εφόδου της συμμορίας.